

0681 00C

אור ליום ה' 26 בנובמבר 1944 שיגר משה שרתוק ברדיו

ירושלים את הנאום הזה על ההיי"ל: החטיבה היהודית הלוחמת היא פרט
למאמץ של המוני מתנדבים ונצחון האמונה שיקדה בליבם. החטיבה היהודית
הלוחמת היא פרי יזמתו הלאומית, כיפוף מה לתביעתו המדינית, הרמת קרן
כבוד עמנו. החטיבה היהודית הלוחמת היא הוכחה ניצחה כי יש שכר לפעולה
מתדה ובמול לרצון עקשני החותר בלי הרף אל המטרה.

בראשית הגיוס היה החזון הגדול. העפלנו להגשימו בבת-אחת.

לא ניתן לנו. הלכנו בדרך ארוכה ועקלקלה. חמש שנים צרפנו קו לקו.
בעילות מה ובמחזור בנינו את כוחנו. אך בכל תא ותא של הרקמה פעמה נשמת
החזון.

התא הראשוני היתה היהודה העברית - קטנה, בודדה ואלמונית.

אילמלא היא לא היינו מגיעים להטיבה הגדולה כיום הזה. ברזכות תהיינה

היחידות הצנועות הראשונות בחיל החפרים ומלוגות המובילים והמהנדסים

שבאו איהם ואחריהם. הן קבעו דמוס לגיבוש כוחנו, אצמאלג הבליטו את

עצמותנו הלאומית, גאלו את חיילינו מכדידות ומיחמות, עיצבו את הומעתם

הצבאית הקיבוצית. הן הוכיחו כי חיילים יהודים לוחמים ביותר יעל ובצלחה כשהם

מועלים יחדיו, כבני מל אומה ולשון.

ולא אמרנו די. חתרנו לכינוס איזוריים, להרחבת מטגרת, לשם,

לרגל, להכרה מגובשת - ולחזית. עתים עמדנו בטני קירות ברזל אך לא אמרנו

נואש. בפתיו 1940 עם כניסת ארצנו לאזור הסכנה, כבשנו לנו את העמדות

הראשונות בחילות הרגלים והתותחנים. את מלוגות הרגלים הנפרדות דרשנו

לצרף לגדודים, רק כעבור שנתיים, בגבור שוב הסכנה לארץ, את עמד האויב בשער

מצרים, הזחלט על הקמת הגדודים, ובמעם הראשונה במלהמת הזאת נקרא אז על

יחידת-צבא השם המפורש יהודי, אך השם נשאר מוצנע בסוגריים.

מיד עם הקמת הגדודים בפתיו 1942 העלנו במו"מ את הכניית

הבריגדה המקובצת. "בריגיד-ג'רום" - הטיבה שלמה בתרכבה ופסוגלת להומעה

עצמאית בחזית. זמן רב לא היה שומע לסיסמה הזאת. בינתיים נסתאבו הגדודים

במשמר מפרץ ומשמים, נמקו בעלבון נחיתותם. תקות החזית, זכות הקרב היו

מהם והלאה. דומה היה שנסתם הגולל - עד כאן באו ולא יוסימו.

המערכה באירופה תהיה מוצא מן המיצר. מחדש התערבנו על

החומה שסגרה בעדנו. אמרנו: אירופה הינה לגיא הריגה שלנו, הניחו לנו להפכה ולו גם סמליה בלבד, שדה מערכה לעמנו. ועוד אמרנו: מיליונים נשחטו וידכם קצרה מלהושיע. הניחו לפחות לאלמים לנקום בשם עמם את דמאצאא בניו השפוך ולהרים את נם הישועה לנצולים.

ישוב מועט זה העמיד מתוכו לשירות מעיל למעלה משלוש

רבבות גברים ולמעלה משלושת אלפים נשים: הריהם בצבא לכל ענפיו, צאצא בצי, בחיל התעופה, בחילות אצאא העזר, במשמר המולדה, אף בצבאות בעלי הברית. תנו לפחות לחלק מהם להתקבץ להטיבה אחת, להושיע בתזית הקרב, לשאת את דגל עמם ברמה לחזק אירופה הנכבשה ומשתחררת. הניחו לקבוצות בני עמם מארצות אחרות להצטרף אליהם.

שנתיים חלפו מיום הקמת הגדודים.

ויהיא היום ובכ"ח מנחם אב תש"ד 17 באבגוסט 1944, זכינו

לקרוא את השם "גואיש בריגייד גרום" ממורש כחוב באגרת רשמית של משרד
המלחמה שא אל הסוכנות היהודית. כזאת החליט קבינט המלחמה, נאמר במכתב,
"למען תינתן להם לשם להילחם בגרמנים".

הסיטמה הפכה להחלטה.

וביום ג' תשרי תש"ה 20 בספטמבר 1944,

ואלהוט לכל קצווי תבל: "ממשלת ה.מ. החליטה להיענות להצעה הסוכנות היהודית
לא"י, כי תוקם חטיבה יהודית לוחמה להשתתפות במעולות-קרב... פרטי התכנית
נדונים עכשיו שא עם הסוכנות היהודית שהוזמנה לשהף פעולה בהגשמתה".

וביום כ"ח תש"ה, 15 באוקטובר 1944 הם ניצבים במיסדר חגיגי
אי שם במזרח התיכון שלושה גדודים עבריים צמודים יחד בריבוע מלוכד,
לשאת את ברכת השלום של נציגות הלאומית.

וההחלטה היתה לעובדה.

מי יתן והוראיתם כולכם, קהל המאזינים העברי, אותו חזיון
מרהיב ומרומם - בראשית התגשמותו של חלום גדול, הזיה שהמכה מציאות.

אותו יום היה המחנה מתנומה כבירה, ציוד חדש ומחודש זרם לתוכו, שמעה נשק ורכב וכלים מכלים שונים, עדיין לא או הדגל, עדיין לא הגיע המפקד היהודי. מאז באו שניהם - ואעפ"כ אין עובדה החי"ל שלמה ואיחנה. עודנה פגומה ורושעת, החטיבה היהודית הלוחמת לא תקום הכן על רגליה, מלאה בהרכבה העברי ועצמאית באופעתה, בלי חבבורה הנונה של מהנדבים חדשים.

הקריאה מומנית לכל צעיר וער : אחיך יבאו למערבה,

בשורות פרוצות אצ

מלא את החסר, הגבר את כוח החיל במעונה. בא לנקמת הגולה שחיחה ואיננה, לבאולת הגולה שעוד שרדה לפליטה. אצף תן יד לשאת את דגלנו - גם המדוח והעליה.